

Quarta paraula: Recorda't de consagrar-me el dia de repòs.

Èxode 20:8-11	Deuteronomi 5:12-15
<p>8 »Recorda't de consagrar-me el repòs del dissabte. 9 Tens sis dies per a treballar i fer totes les feines que calgui, 10 però el dia setè és el dia de repòs, dedicat al Senyor, el teu Déu. No facis cap treball ni tu, ni el teu fill, ni la teva filla, ni el teu esclau, ni la teva esclava, ni cap dels teus animals, ni l'immigrant que resideix a la teva ciutat. 11 Perquè en sis dies el Senyor va fer el cel, la terra, el mar i tot el que s'hi mou, però el dia setè va reposar: per això el Senyor ha beneït el dissabte i l'ha consagrat.</p>	<p>12 »Observa el repòs del dissabte, consagra-me'l, com t'ha manat el Senyor, el teu Déu. 13 Tens sis dies per a treballar i fer totes les feines que calgui, 14 però el dia setè és el dia de repòs, dedicat al Senyor, el teu Déu. No facis cap treball, ni tu, ni el teu fill, ni la teva filla, ni el teu esclau, ni la teva esclava, ni el teu bou, ni el teu ase, ni cap dels teus animals, ni l'immigrant que resideix a la teva ciutat. Així el teu esclau i la teva esclava podran reposar igual que tu. 15 Recorda't que eres esclau al país d'Egipte i que el Senyor, el teu Déu, te'n va fer sortir amb mà forta i braç poderós: per això el Senyor, el teu Déu, et mana de respectar el repòs del dissabte.</p>

1. Introducció.

Els dos textos principals de les 10 paraules els trobem a Èxode i Deuteronomi. Observem petites variacions en el quart manament i suposen les principals diferències entre les dues edicions del decàleg. L'Èxode és el registre de la Paraula donada, el Deuteronomi que actualitza el text fundacional de l'èxode es mostra més pautat (**Observa el repòs... consagrame'l...**” més incisiu “**12...com t’ha manat el Senyor; 15... per això el Senyor, el teu Dèu, et mana..**”, més concret “**15 Recorda’t que eres esclau...**”). Podríem dir que l'Èxode és la paraula comunicada i el Deuteronomi pretén la seva transmissió generacional.

Un detall de base és que la quarta paraula, és l'únic manament del decàleg que és explicat com s'ha de portar a terme (*Èxode 20:10 però el dia setè és el dia de repòs, dedicat al Senyor, el teu Déu...*).

2. La necessitat del descans

El treball. La necessitat que tenim de treballar, és una benedicció o una maledicció? És dolent guanyar-se el pa amb la suor del front? Gen 3:19-21.

El treball és vist per la seva funció social i les necessitats socials canvien. L'Edat mitjana reclama nous oficis i genera nous prestigis.

Saps a què es refereix el terme: “l'ètica protestant del treball”, quins valors té associats? (Pg 87 JT).

Com veiem el treball: com una condemna, una obligació, un privilegi, un dret exigible, una necessitat, un factor de dignitat...?

El descans. Qui té l'obligació de descansar? Tu, fills, servent, criada, besties i estranger.

Perquè hem de reposar? Perquè estem cansats? Quins beneficis ens dona la pausa setmanal? Com consagrem el descans a Déu? Déu va descansar, però es va cansar? Quan els jueus eren esclaus tenien descans?

Necessitem aquesta paraula avui que tenim 2 dies de descans per conveni? Avui treballem només pel nostre ofici? Quins focus de demanda i estrès tenim? Saps que és la síndrome “burnout”? I la síndrome vocacional? I poder has sentit parlar de la síndrome postvacacional? Et sembla fàcil descansar?

Dimensió religiosa del descans. Pels jueus el dissabte te connotació religiosa per la seva vinculació a l'acte diví de la creació (i d'alliberament -Deuteronomi-). K. Rahner assenyala que en aquest manament Déu no té cura de la seva honra (no prendre en va el nom del Senyor) ni del seu culte (no fer-se un altre Déu), sinó que vol tenir cura de les persones proporcionant-los un espai de pausa i recuperació per recompondre les forces (físiques, mentals, emocionals, espirituals).

3. Dia de celebració.

Celebrem la llibertat. Seguint l'èmfasi del Deuteronomi el passat esclau del poble dona empatia pels esclaus i estrangers, però sobretot connecta amb el fet alliberador de Déu que “recupera” al seu poble. El dissabte era alguna cosa més que descansar, era recordar el fet pasqual i la requerida dedicació del poble a Déu. Els nostres descansos cal que connectin amb el fet alliberador de Crist que ens fa celebrar la vida.

Del dissabte al diumenge. Els primers cristians, tot i que participen de la sinagoga i del culte al temple (dissabte) van desplaçant la celebració cristiana al diumenge, donat que és el dia de la resurrecció del Senyor. Joan 20:19 i 26 (diumenge setmanalment), Fets 20:7 (partien el pa); 1Cor 16:2 (passaven la collecta). Al Segle II està molt generalitzat i al IV amb Constantí es fixa com dia descans oficial. La reforma entén el dia de descans atenent a la llibertat i la voluntarietat. Què es recomanable fer el diumenge? Quin dia és el teu diumenge?

Activitats compensatòries a la tasca professional. Fomentar la vida familiar. Adorar a Déu. Alimentar relacions fraternals i d'amistat.

4. El culte cristià. El necessito? Quines coses experimento?

Litúrgia: Quina finalitat té? Quina forma li donem?

Proclamació: Quin lloc ocupa la proclamació de la Paraula de Déu? Lectura literal i interpretació de la paraula, quins reptes ens suposa la seva contextualització?

Contingut commemoratiu. Importància del símbol. Avivar la memòria participant del sant sopar, portem 2000 anys fent-ho ininterrompudament. Participar del sant sopar a una llar, a l'aire lliure o a un temple ens fa sentir part de l'església universal, del cos de Crist.

5. Celebrem lliurement la llibertat.

Erradicant el legalisme. Escollir el dia de descans es un exercici de llibertat, tenim dies de no treball, de culte i altres, però no sempre la pausa de la feina o l'enfoc en l'església és sinònim de pausa restauradora i dedicació al Senyor. Podem generar dinàmiques buides o nocives, aplicar-nos noves imposicions i cadenes que ens tornen a la casella de sortida. Jesús va ensenyar que el dia és per les persones i no les persones pel dia. Que en penses de la conclusió al capítol? *“La recuperació del temps sagrat (de nou tant el laboral com el festiu) es converteix avui en un element contracultural necessari. És l'opció testimonial del creient.”*

